

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Sáu, ngày 24/05/2024

*****

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 136

Bài học hôm qua Hòa Thượng nói, ý nghĩa chân thật của Kinh điển không phải ở ngôn ngữ, văn tự, nếu chúng ta chỉ hiểu trên mặt văn tự thì chúng ta không thể chân thật có cảm thụ. Chúng ta phải thể hội Kinh điển bằng chân tâm bản tính của mình thì chúng ta mới có thể hiểu được chân thật nghĩa mà Phật muốn nói. Phật dùng tâm thanh tịnh lưu xuất ra Kinh pháp, nếu chúng ta muốn hiểu được Kinh pháp thì chúng ta phải hiểu từ nơi tâm thanh tịnh của chính mình. Tâm chúng ta thanh tịnh đến mức nào thì chúng ta sẽ hiểu đến mức đó.

Khi tôi còn nhỏ, tôi nhìn thấy con sông ở trước nhà rất lớn, tôi rất khó khăn để lội qua, nhưng khi tôi trưởng thành, tôi nhìn thấy con sông rất nhỏ. Con sông vốn dĩ vẫn như vậy, không lớn không nhỏ, tất cả do cái thấy của mình. Phật dùng chân tâm, bản tánh lưu xuất ra, chúng ta quay về chân tâm bản tánh của mình được mấy phần trăm thì chúng ta sẽ hiểu được từng đó. Nếu chúng ta chỉ loay hoay ở mặt ngôn ngữ thì chúng ta không bao giờ có cảm thụ, chúng ta thật làm thì chúng ta thật có cảm thụ.

Sáng nay, tôi đã lạy Phật năm nhịp mỗi nhịp 55 lạy, mồ hôi của tôi ướt sũng áo, sau đó tôi viết tám chữ “*Học vi nhân sư, hành vi thế phạm*”. Trước đây, có khoảng thời gian tôi không uống thuốc nhưng sau đó, các cơ quan trong cơ thể tôi bị thương tổn nên hiện tại hàng ngày tôi đều uống thuốc. Hòa Thượng từng nói, thân chúng ta bệnh thì chúng ta phải uống thuốc, tâm chúng ta bệnh thì chúng ta dùng Phật pháp đối trị, nếu bệnh do oan gia trái chủ thì chúng ta phải hóa giải bằng cách tích cực làm thiện để hồi hướng phước báu cho họ.

Năm 2014, khi đó tôi bị bệnh nặng, tôi đứng không vững, huyết áp của tôi khoảng 16, nhịp tim hơn 100, tôi nghĩ nếu tôi lạy Phật thì tôi có thể sẽ chết nhưng mỗi lần tôi vẫn lạy được khoảng vài trăm lạy, một ngày tôi lạy được hơn 1000 lạy. Chúng ta lạy Phật thì thân thể chúng ta sẽ khỏe mạnh, đây là chúng ta có cảm thụ.

Chúng ta là đệ tử của Phật, chúng ta phải có trách nhiệm gánh vác sứ mạng của Phật, chúng ta phải “*vô tâm*” mà làm. “*Vô tâm*” là tâm chúng ta không dính mắc, làm mà không làm, không làm mà làm. Chúng ta không những không dính mắc mà làm ra được biểu pháp, chuẩn mực cho người. “*Vô tâm*” của người thế gian là họ bất chấp thủ đoạn để có được lợi. Phật Bồ Tát đến thế gian là để tận tâm tận lực phục vụ chúng sanh.

Hòa Thượng nói: “**Chúng ta tra trên Kinh điển xem Phật có ngày nào nghỉ ngơi không!**”. Thích Ca Mâu Ni Phật là nhà giáo dục nhiệt thành, không cần trả lương.

Chúng ta dính mắc vào việc thế gian thì chúng ta sẽ luẩn quẩn trong vòng luân hồi sinh tử. Phật Bồ Tát thoát khỏi lục đạo vì các Ngài không dính mắc. Ngài Lục Tổ Huệ Năng nói: “**Phân biệt diệc phi ý**”. Thế gian có phân biệt nên chúng ta phân biệt chứ chúng ta không có ý phân biệt. Thí dụ, người thế gian gọi thứ này là bình hoa, là truyền hình nên chúng ta gọi nó là bình hoa, là truyền hình. Người thế gian nói đây không là bình hoa, không phải là truyền hình thì chúng ta cũng thấy đúng. Chúng ta chấp trước đây là bình hoa, đây là truyền hình thì chúng ta đã sai.

Chúng ta làm tất cả những việc cần làm để lợi ích chúng sanh nhưng chúng ta không được có tâm phân biệt, chấp trước. Điều này rất khó thực hiện vì khi chúng ta gặp việc thì chúng ta luôn rơi vào phân biệt, chấp trước. Khi tiếng nói của chúng ta có trọng lượng thì chúng ta bắt đầu nói những lời dư thừa, càn quấy, khi chúng ta có danh vọng, địa vị thì chúng ta chìm trong danh vọng, địa vị. Đây là lý do bao đời nay chúng ta đọa lạc, chúng ta đọa lạc ngày càng sâu.

Ngài Lý Bình Nam nhắc học trò bằng bốn chữ: “**Hảo nhân hảo sự**”. Chữ “**hảo**” còn có âm khác đọc là “**háo**”. “**Hảo nhân hảo sự**” là người tốt nhiều chuyện. Người tốt mà có dụng ý ở trong thì trở thành người tốt nhiều chuyện. Người xưa nói: “**Nhiều việc không bằng ít việc, ít việc không bằng không việc gì**”. Chúng ta làm nhiều việc mà chúng ta nhiều phân biệt chấp trước vậy thì tốt hơn là chúng ta không làm việc gì để tâm chúng ta có thể thanh tịnh ở một chừng mực nhất định. Có những người làm nhiều việc nhưng họ vẫn thông dong, tự tại, chúng ta nhiều việc mà mặt chúng ta luôn đăm chiêu, người khác nhìn thấy sợ. Cạm bẫy của “**danh vọng lợi dưỡng**” rất mạnh mẽ. Nếu chúng ta làm mà người thế gian bình luận những việc làm của chúng ta tốt hay xấu thì chúng ta sẽ bị động tâm.

Điện thoại của tôi gần như không có cuộc gọi đi, tôi cũng không dùng Zalo, Facebook. Tôi muốn bớt dính mắc vào việc thế gian để tâm tôi có một chút thanh tịnh. Hiện tại, tôi vẫn thi thoảng dùng điện thoại nên tôi vẫn nhìn qua những việc linh tinh ở thế gian. Nếu mọi người dùng kênh viễn thông để phổ biến những tấm gương tốt đẹp thì sẽ mang lại lợi ích cho nhiều người. Nếu chúng ta dùng truyền thông để đàm tiếu, công kích người khác thì hậu quả sẽ rất đáng sợ. Hòa Thượng từng nói, chúng ta phải hết sức cẩn thận khi bình luận một vấn đề, nếu chúng ta có tâm đấu tranh, hơn thua thì chúng ta đã sai, nếu chúng ta đưa ra một lý luận sai thì chúng ta phải nhận nhân quả rất lớn. Lời dạy của Hòa Thượng rất sáng suốt!

Từ lâu, các sự kiện của chúng ta không mời truyền thông, nếu chúng ta được truyền thông thổi phồng thì chúng ta đã rơi vào ma trận của thế gian, không còn tâm thanh tịnh. Chúng ta nỗ lực làm công tác hoằng pháp lợi sanh, thúc đẩy chuẩn mực Thánh Hiền nhưng chúng ta không dính mắc. Sắp tới, chúng ta tổ chức các khóa học hè, chúng ta

phải hết sức cẩn trọng, chúng ta làm việc với tinh thần hy sinh phụng hiến, chí công vô tư.

Hòa Thượng nói: *“Trên Kinh nói tiêu chuẩn của thiện nam tử, thiện nữ nhân chính là “văn thị kinh, thọ trì giả, cập văn chư Phật danh giả”, nghĩa là nghe tên của chư Phật mà thọ trì. Phật danh là bao gồm danh hiệu của Phật A Di Đà và mười phương tất cả chư Phật. Hiện tại, chúng ta đã nghe được danh hiệu của Phật nhưng chúng ta chưa chân thật thọ trì, cũng chính là chưa làm đến được tịnh niệm liên tục. Cho nên chúng ta không thể gọi là thiện nam tử, thiện nữ nhân. Hay nói cách khác, người chân thật phát nguyện vãng sanh, tịnh niệm liên tục thì mới là thiện nam tử, thiện nữ nhân mà trên Kinh A Di Đà đã nói”*. “Tịnh niệm” là thọ trì, tiếp nhận. “Trương tục” là bảo trì, giữ gìn. Chúng ta niệm từng niệm nối nhau một cách liên tục bằng tâm thanh tịnh.

Nhiều người chỉ ngày ngày niệm câu *“A Di Đà Phật”*, không làm bất cứ việc gì khác, không nắm lấy cơ duyên giúp ích chúng sanh. Họ không tiếp xúc với người, không làm việc gì để tránh duyên nhưng tâm họ vẫn phân biệt, chấp trước, không thể tịnh niệm nối nhau.

Hòa Thượng nói: *“Miệng niệm Phật có hai ý nghĩa, một là nhắc nhở trong tâm mình niệm Phật, tâm và miệng là một, miệng niệm xuất phát từ nơi tâm, miệng và tâm như nhất. Ý nghĩa thứ hai của việc niệm Phật là giúp chúng sanh trông thiện căn. Cho dù chúng sanh tiếp nhận hay không tiếp nhận, chỉ cần họ nghe được một câu “A Di Đà Phật” thì trong A lại da thức của họ đã được trông một nhân duyên”*. Trong tiếng Hán, chữ niệm ở trên là bộ “kim”, ở dưới là bộ “tâm”, ngay tâm hiện tại có Phật thì mới gọi là niệm Phật. Tâm hiện tại chúng ta không có Phật mà đầy danh vọng lợi dưỡng thì chúng ta giống như Tổ Sư Đại Đức nói: *“Miệng niệm Di Đà tâm tán loạn, đau mồm rát họng chỉ uống công”*.

Có những người cưỡng cầu, muốn người khác niệm Phật bằng cách dán chữ *“A Di Đà Phật”*, dựng tượng *“A Di Đà Phật”* ở khắp nơi, việc này có thể khiến người khác phiền não hoặc tạo nên tâm lý cạnh tranh. Những người không muốn nghe mà chúng ta cưỡng cầu, bắt họ nghe thì chúng ta sẽ khiến họ phiền não. Một lần, khi tôi đi lên đèo, đi một đoạn thì tôi nhìn thấy tượng Phật, tiếp đó là tượng Chúa, các bức tượng liên tục xuất hiện.

Chúng ta làm theo lời Phật Bồ Tát dạy thì chúng ta đã tự làm ra tấm gương. Một đóa hoa có hương thơm thì người khác sẽ tự cảm nhận được. Người xưa nói: *“Hương các loại hoa thơm không bay ngược chiều gió, hương người đức hạnh ngược gió bay muôn phương”*. Chúng ta niệm Phật tốt, chúng ta tự tại vãng sanh thì chúng ta đã làm ra tấm gương mà không cần phải nói lời nào.

Một lần, tôi mặc áo, đội mũ, đi xe có dán chữ “**A Di Đà Phật**” đi chợ, người bán hàng nói, đồ của tôi có ghi chữ giống nhau, nón có chữ “**A Di Đà Phật**”, áo có chữ “**A Di Đà Phật**”, xe cũng có chữ “**A Di Đà Phật**”. Đây là họ đã niệm ba câu “**A Di Đà Phật**” một cách rất tình cờ, tùy duyên, bằng tâm hài hòa, không có sự khó chịu.

Gần đây, có một bà lão ở Hồng Kông, con cháu bà theo các pháp môn khác nhau, bà không khuyên con cái phải theo pháp môn niệm Phật mà bà chỉ cố gắng niệm Phật thật tốt, khi bà sắp vãng sanh, bà nói với các con: “*Hằng ngày, các con tu theo đạo nào cũng tốt nhưng mẹ sắp đi rồi, các con có thể niệm Phật đưa mẹ đi được không!*”. Hôm đó, mọi người đến niệm Phật cùng bà, một thời gian ngắn sau thì bà tự tại ra đi, từ hôm đó, các con cháu bà cũng tự chuyển sang niệm Phật. Đây là bà đã khéo léo độ được những người trong gia đình.

Hòa Thượng nói: “**Mỗi ngày chúng ta chỉ đang đọc Kinh chứ không phải là chúng ta trì Kinh. Nếu chúng ta trì Kinh thì trong tâm chúng ta sẽ không gián đoạn**”. “*Trì Kinh*” là chúng ta “*y giáo phụng hành*”. Chúng ta chỉ đọc suông mà không “*y giáo phụng hành*”. Chúng ta là người tu pháp môn Tịnh Độ, chúng ta không gián đoạn tín nguyện vãng sanh thì đó là chúng ta trì Kinh.

Hòa Thượng nói: “**Chúng ta niệm Phật, Phật cũng niệm chúng ta, bởi vì tâm chúng sanh và tâm của Phật là một chứ không phải là hai, cho nên cảm ứng tương thông không phải nghĩ bàn**”. Tất cả chúng sanh đều có Phật tánh, mỗi chúng sanh đều có tính Phật. Tính Phật này không hai không khác, chúng ta nghĩ đến Phật thì Phật cũng nghĩ đến ta, ta niệm Phật thì Phật cũng đang niệm chúng ta. Pháp môn Tịnh Độ nói: “**Chúng ta niệm Phật đạt đến tương ứng với Phật A Di Đà thì ta là A Di Đà Phật, A Di Đà Phật là ta**”. Chúng ta muốn làm đến được điều này thì chúng ta phải tịnh niệm nối nhau không gián đoạn.

Hòa Thượng nói: “**Nếu công phu niệm Phật của chúng ta có lực, tâm của chúng ta thanh tịnh thì chúng ta không cần suy nghĩ cũng có thể làm được tốt tất cả mọi việc. Bởi vì tâm thanh tịnh có thể chiếu kiến. Khi đối diện với tất cả người, sự vật, sự việc thì trong tâm tự nhiên rất rõ ràng, tường tận, xử lý sự việc sẽ không có một chút sai sót. Đây chính là lưu xuất từ trí tuệ chân thật**”. “*Chiếu kiến*” là thấu suốt mọi sự, mọi vật, mọi việc. Chúng ta chiếu kiến thì chúng ta có thể giải quyết mọi việc một cách viên mãn, chu đáo. Nhiều người không tin vào lời này, chúng ta đạt đến cảnh giới này thì chúng ta mới có thể nói ra được. Hòa Thượng không dùng điện thoại, mạng xã hội, Ngài không quản việc, không quản tiền, không quản người nhưng Ngài có thể làm được tất cả mọi việc một cách hanh thông, không cần nghị luận, họp bàn.

Hòa Thượng nói: “**Người thế gian rất khổ sở, dùng hết tâm tư để trừ bì, thiết kế mọi sự, mọi việc nhưng dù làm đến mức độ nào thì mọi sự, mọi việc vẫn có sai sót. Họ không biết được rằng, chỉ cần có tâm thanh tịnh thì sẽ chân thật giải quyết được**

vấn đề một cách thỏa đáng". Chúng ta học Phật nhiều năm thì chúng ta mới có thể tin những lời này. Người thế gian phải trừ bị, họp bàn rất nhiều lần nhưng vẫn có sai sót.

Người thế gian thường lo lắng, tư duy chuẩn bị mọi sự, mọi việc, chúng ta chỉ cần ngồi tĩnh lặng, niệm Phật hay tọa thiền để giữ tâm không, tâm thanh tịnh thì chúng ta sẽ giải quyết được vấn đề. Tâm chúng ta vắng lặng giống như mặt hồ phẳng lặng, mặt hồ không còn sóng thì chúng ta sẽ nhìn rõ đáy hồ. Tọa thiền cũng là cách giữ tâm thanh tịnh, tọa thiền thì không cần bám vào bất cứ thứ gì. Căn tánh của chúng sanh ngày nay quá vọng động nên tâm cần có thứ để bám vào, giữ tâm không vọng động. Nhiều người khuyên người khác buông xả nhưng tâm họ vẫn còn nguyên vọng tưởng, phân biệt, chấp trước.

Chúng ta dùng câu "**A Di Đà Phật**" để giữ tâm thanh tịnh là chúng ta dùng một niệm để buông xả tất cả các niệm. Chúng ta dùng một câu Phật hiệu để giữ tâm mà chúng ta vẫn chưa làm được, nếu chúng ta không có gì để bám thì tâm chúng ta sẽ dính mắc vào mọi thứ. Hòa Thượng nói: "**Giữ được có thể buông được, buông được mới có thể giữ được**". Chúng ta phải buông được vọng niệm, giữ chắc câu "**A Di Đà Phật**" thì chúng ta mới có thể buông được vọng tưởng, phiền não, buông được những tập khí xấu ác.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!